

PER L'ESCLEIXA QUE ENS FIBLA

Núria López García

F. Xavier Simarro

Rodolfo del Hoyo

Alexandre Tornabell

Jordi Roig

Conxita Jiménez

Antoni Casals

Núria Pujolàs

Aina Torres

Lali Ribera

Sílvia Romero i Olea

Josefa Contijoch

Vicenç Llorca

Mireia Companys

David Vid

AELC

ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS
EN LLENGUA CATALANA

Per l'esclatxa que ens fibla

15 de maig de 2017. Barcelona

Barcelona, 2017

Aquest llibre de l'AELC està patrocinat per

Sumari

Per l'esclatxa que ens fibla	
M. Antònia Massanet	7
Núria López García	11
F. Xavier Simarro	13
Rodolfo del Hoyo	15
Alexandre Tornabell	17
Jordi Roig	21
Conxita Jiménez	25
Antoni Casals	29
Núria Pujolàs	33
Aina Torres	37
Lali Ribera	41
Sílvia Romero i Olea	43
Josefa Contijoch	45
Vicenç Llorca	47
Mireia Companys	51
David Vid	55

© dels autors
Primera edició: juny de 2017
Edita: Associació d'Escriptors en Llengua Catalana
Canuda, 6, 5è (Ateneu Barcelonès) 08002 Barcelona
E-mail aelc@escriptors.cat <http://www.escriptors.cat>
Realització: Insòlit, Barcelona
Impressió: La Impremta Ecològica, Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

Per l'esclatxa que ens fibla

*Escribir un poema es reparar la herida fundamental,
la desgarradura. Porque todos estamos heridos.*

Alejandra Pizarnik

Cos meu: què em dius?
Com un crucificat
parles per boca de ferida
que no vol pellar
fins a cloure's en la mudesa:
inarticulada
paraula viva.

Maria-Mercè Marçal

Aquest recull, que pren el títol d'un vers de Felícia Fuster, és el resultat del primer recital organitzat per l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana en el marc de la Setmana de la Poesia de Barcelona i on 15 poetes de l'associació van dir els seus poemes articulats al voltant dels motius de l'esclatxa i la fiblada que els convocava. Escriure és reparar la ferida fonamental, que ens diu Pizarnik, però també dir la ferida que ens turmenta, a la que ens remet el poema de Marçal, per fer-la brollar fins que ja no en quedi res, en una catarsi depurativa que troba en l'escriptura metafòrica i tangencial del gènere poètic la seva vessant més reeixida.

I la ferida, la nafra, també com esquerda per on entra la llum, com diu la cançó de Leonard Cohen. Així el lirisme, que s'escola per entre «llivanyes i juntures», des de l'obscuritat

d'on brolla la malura fins a la punyida, fiblada de veritat que ens sotraga davant la certesa del vers, de la paraula poètica, tot a fregar de la reflexió filosòfica, del lirisme il·luminador. Ferida, nafra, esquerdada, esclatada i fiblada que van de la carn a l'intel·lecte, d'allò més rotundament corporal a allò elevat i espiritual. I el vers, la poesia, per confegir l'ordre en tot plegat.

Núria López, Francesc Xavier Simarro, Rodolfo del Hoyo, Alexandre Tornabell, Jordi Roig, Conxita Jiménez, Antoni Casals, Núria Pujolàs, Aina Torres, Lali Ribera, Sílvia Romero, Josefa Contijoch, Vicenç Llorca, Mireia Companys i David Vid són els 15 poetes que van voler posar ordre en aquest dir-se, en aquest dir la ferida, el forat, el buit, l'esclatada i el dolor agut de la paraula, tot reflexionant al voltant d'ells des de la seva poètica.

Núria López ens fa saber de l'«esclatada de les cortines», de «l'entrellat d'ombres» que la persiana mostra. Francesc Xavier Simarro s'endinsa en «el tall que una tisora fa del silenci». Rodolfo del Hoyo ens diu que l'instant pot ser com el polsim, «lleu balanceig dins l'esclatada que trenca l'ombra». «Tallar i descarnar,/ nafra i partir,/ trinxar i esquartrar/ la bèstia més grossa», ens proposa Alexandre Tornabell. Jordi Roig ens ofereix la mirada «sempre per l'esclatada». «Per totes aquelles morts inútils/ per totes aquelles veus escapçades/ per totes aquelles mans mutilades», clama Conxita Jiménez. «Abans de la paraula escrita, el vers», és el batec d'Antoni Casals. «Et versaria/ els versicles/ fins que et versessin», ens adverteix la Núria Pujolàs. «I l'única certesa [...] / és creure en el sotrac/ de caure dins el pou/ empès per una poema», ens rebla Aina Torres. «Ni delicadament ni fràgil,/ són els meus peus clavats/ al teu viure,/ a l'esclatada del mot avortat», ens estaca Lali Ribera. Sílvia Romero ens clama «el verb, llençant la veu», no «per plorar l'angoixa/ sinó per cantar el

neguit. «Jo era quasi un no-res/ incapaç d'explicar-me/ totalment indefensa», es despulla Josefa Contijoch. «El cor del so batega,/ la pell del sentit sua,/ més la paraula resisteix», ens assegura Vicenç Llorca. Mireia Companys ens diu que «la carn immola/ la pell i la paraula» i es fa ofrena. I, per acabar, David Vid ens esberla que la paraula és punyent i que ens fa ensopegar «Amb els mateixos hams/ del nostre pa de cada dia».

Vet aquí els seus poemes, perquè els gaudiu fins a la fiblada.

M. Antònia Massanet
Secretària de l'AELC

Núria López García

Contrallum

Per una esclatxa de les cortines
la persiana mostra
el seu entrellat d'ombres,
brocat de negre i cel

(D'Estacions de trànsit, La Comarcal Edicions, 2011)

F. Xavier Simarro

Impressions personals

–Estació del metro a Badalona–

No plou. El cel està ennuvolat de ciment
i les parets són de marbre càlid.
El terra brut del vagó
em recorda altres estances.
La màquina és a punt
quan s'escolta el xiulet.
Vibrem. El tren i jo compartim el neguit
del ferro sobre el ferro.
Des de la finestra,
la negra nit es mou.
    «Es perillós abocar-se!
    «No subjecteu les portes»
Una esletxa de llum, l'andana,
i novament la nit
ara amb llargs tubs clavats
a les parets ploroses.
Un home, davant meu,
agafa nerviosament el plàstic del bocata.
S'hi transparenta una taronja.

(D'Estacions de trànsit, La Comarcal Edicions, 2011)

Del tall que una tisora fa del silenci,
cauen bocins de lletres?
En compondrem paraules si els encolem?

(De Parèntesi, Stonberg Editorial, 2015)

Rodolfo del Hoyo

El caminant a la deriva

La ciutat apareix embolcallada per un fons ombrívol
mentre una pluja, lenta i prima,
ofereix als sentits llums llunyans en aquarel·la.

La roba, estesa sota el cobert de la galeria,
retalla aquest vespre rúfol
en l'horitzó més proper,
i un blues insisteix a mesurar la distància buida entre les hores,
que passen,

passen.

Em deixo penetrar per la veu del blues.
La veu del caminant que vol ser vent.

Res no succeeix en aquesta casa
lloc no meu,
però tan en mi com l'aroma dels baladres
que conservo des de la infància
arreberat en el record
com un tacte suau.

Marxaré.
Faré camí dins la nit.
Cercaré la casa que no he vist mai
on l'instant és etern.

(D'*El caminant a la deriva*. Barcelona: Editorial Comte d'Aure,
col·lecció «Poesia La Garonne», 14. Gener del 2007.
Actualment descatalogat)

Finestra que es fa pont llevadís.
Caic al fossat, tot i que les mans
subjecten el quadern.
Des de la fortalesa, l'escriptura somriu.
Avui, no hi ha treva possible.

(De *Parèntesi*, Stonberg Editorial, 2015)

Alexandre Tornabell

Jo soc l'instant i no soc jo

Aquest instant podria ser com el polsim,
lleu balanceig dins l'escletxa que trenca l'ombra.

Aquest instant no té color ni du nom,
podria ser com el polsim
dins el feix tímid de llum càlida del capvespre
que dibuixa mons al meu jardí de paraules.

Aquest instant no té temps que allargui o deturi la mesura
amb què el percebo.
Podria ser com el polsim
però crema en la pell.
És una petja de foc en la mirada confosa.

Aquest instant podria ser com el polsim
però l'instant és l'altra mirada.
L'instant és la mirada que m'absorbeix,
la mirada per on llisca la meva consciència desfullada.

Jo soc l'instant i no soc jo.

*(D'Els dits de l'intèrpret. Santa Coloma de Gramenet.
L'Esguard (actualment La Garúa), col·lecció «Màndorla», 3.
Octubre de 2003. Actualment descatalogat)*

«De vos jo en sent més que no en sé.»

Ausiàs March

Sense tu

Mirem poc al cel de nit
per saber que som
i notar que el cel ens mira.
Sé que no em vares estimar,
de totes maneres gràcies
per desitjar-me.
Res he volgut de tu
que no fos meu,
ara els dos som la mateixa cosa.
La memòria és la casa,
encara que les parets
no ens reconeguin.
Jo soc com tu, només els records
ens diferencien, i ens coneixem prou
per saber que el temps endreça.

(De I per muralla els ulls. Stonberg Editorial, 2016)

*Como un viejo chupando un limón seco
así es el acto poético...*

Leopoldo Maria Panero

«La poesia es mi cuchillo.»

Antonio Gamoneda

Pedra de tall

Tallar i descarnar
nafrar i partir
trinjar i esquarterar
la bèstia més grossa,
sentir el poc que en queda
del que ha estat.
Brunyir.

(De I per muralla els ulls. Stonberg Editorial, 2016)

La paronomàsia de la llengua hermètica, o Assegut esperant que el mal es curi

Veig l'espasa que no mata,
el cap que no pensa,
la pedra que talla els segles,
a la vitrina de l'arquitecte
que no ho era.
Tot és aparença, també el disseny,
sobre tot el disseny,
on l'home resta adormit.
El somni de les girafes no és més alt,
ni la nit del ratpenat és més blanca.
El sud ara és el nord.
L'èxit de la vida és fer;
les formigues no pregunten,
només els astres s'interroguen.

(De I per muralla els ulls. Stonberg Editorial, 2016)

Jordi Roig

El morter de calç de la memòria

O

La construcció del sofriment

Encara veig aquell home vell,
amb una agulla roent,
cremant els ulls dels ocells
perquè reflexsin més.
Jo soc aquells ulls. Encara avui.
Cecs, hem estat anys
cantant, no pel plaer del cant,
sinó per un bocí de mirada.

(De *I per muralla els ulls*. Stonberg Editorial, 2016)

Pinzells i remors

Intento separar els colors més tèrbols
i passar per aigua els llibres de text.

El dia menys pensat faré una bogeria:
dividiré els somnis i els records
i fugiré de casa dels meus avis
amb la fiblada eterna d'una pluja breu.

Ja no tindrè més temps de tornar al cementiri.
Els colors tendres són més bonics quan ploren.

(De *Després del Tacte*, Perifèric edicions, 2011)

Espines de vellut

Surt el sol mentider
de cada hivern.
No deixa de fingir
com si li sabés greu,
com la disculpa d'un insult.

Només em penedeixo
de no haver-te odiat
amb l'energia de la llum.

Jo no estic preparat per l'esperança,
però miro sempre per l'escletxa.
La corrupció de la bellesa
ve d'antic com la mel
i punxa i no té límits i et penetra...
Estiro el fil per arribar a l'excusa.

Vaig descalç per la gespa
i descalç per un túnel.
Descalç per uns llençols
i descalç per la puja.

La poesia és la picada d'una abella al dit gros del peu.

(De *Cada dilluns que es perd*, Stonberg editorial, 2015)

ENCENC el llum
sota l'atenta mirada de la nit.
Desenganxo els somnis d'un en un
entre gestos obscens i badalls d'escepticisme.

No faig el llit.
Observo la coreografia
de les arrugues mortes dels llençols,
tiro la tovallola al quadrilàter.

El terra és fred
com una làpida que no es desperta.
Té la pell estirada d'un desembre
i jo uns peus tan petits que encara juguen.

Soc al mirall.
Aprofito l'escletxa de les mans
per rentar-me el xiclet de les pestanyes
i encongir el rellotge que em fotrà morir.

(D'A *punt*, Voliana edicions, 2017)

Conxita Jiménez

Crucifixió

Per totes aquelles morts inútils
per totes aquelles veus escapçades
per totes aquelles mans mutilades.
Clamo.

Per totes les albaes que s'acaben en un somni
per tots aquells insomnis que s'inculquen
per tots aquells seguicis que s'immolen.
Prego.

Per una faç que mai no veurà cap rosa
perquè una llosa cobrirà els seus llavis
d'un tel pudent com una aranya morta.
Ploro.

Per cada nit sense lluna en trànsit
per cada dia sense fi ni guia
per cada fossa sense sol ni estatge.
Per cada llàgrima que mai no ha estat vessada
malgrat l'anunci de la desesperança.
Per cada nafra oberta que no sagna.

Per cada plor
apagat
com un foc
a un estany.
Per cada crit
encastat
en un gorg
entelat.
Per cada clam
desbocat

com un tel
esgarrat.
Per cada cim
enrunat.
Per cada atall
esquerdat.
Per cada somriure tallat
per cada somni trencat
per cada cos estripat
per cada cor esquinçat.
Per cada mort
per cada viu
per cada tros
per cada esglai.
Per cada dol
per cada fill
per cada vell
cada germà.
Per cada bes inundat
per cada mos a la carn
que ja no pot vessar sang.
Per cada riu assecat
de tant morir-se en el mar
com un anell sense mà.
Per cada alè esborronat
per cada cel trossejat
com un cristall traspasat.
I mentre el món gira igual
el temps mai no venç l'ocàs,
i jo em pregunto: on estàs?

(De *Nit de Poesia 2004*, Arola Editors, 2005)

La porta s'ha tancat

T'apropes a la porta de la por.
T'apropes a la porta que t'escapça.
T'apropes a la porta profanada.
T'apropes a la porta que t'empenta.
T'apropes a la porta que t'escup.
T'apropes a la porta que t'escanya.
T'apropes a la porta que t'espia.
T'apropes a la porta que et despulla.
T'apropes a la porta que t'esprem.
Presentes el preu tan cru de travessar
aquest forat tan brut com el rebrot
d'un vòmit que et rebenta des del cor.
I perds el nord si notes com t'avorta
si obscenament oberta se t'empassa
i el fred t'apaga el cos quan l'alimenta.
Tremoles. Prop de tu hi ha una finestra:
com una boca tendra s'insinua
i et crida amb una febre desbordada.
I et crema quan el furt d'una promesa
de prendre aquesta por que t'emordassa
s'incrusta entre els teus pits mentre t'entregues.
La porta s'ha tancat. Ja surt el sol
d'un dia nou que persisteix malgrat que has mort
pel sacrifici del banquet dels porcs.

(Inèdit)

Antoni Casals

Balanç de situació

No tenim més actius que els obtinguts
a partir de lectures apressades
d'autors que el pas del temps ha convertit
en allò que diem «autors de culte».

Anem edificant vocabularis
que, de sobte, se'ns fan repetitius
i ens trobem, presos d'un gran desconcert,
dubtant entre nous llibres, diccionaris
o repetint lectures mal païdes.

Pels qui venim del fred de la ignorància,
escriure té el sentit d'un sacrifici.

*(D'Al costat dels xiprers que mai
no ens faran ombra, Òmicron, 2008)*

Llibreta oberta

Se't fa patent l'angoixa
pels silencis
evocats pels fulls blancs
que encara queden
a la llibreta oberta en què escrius
paraules, potser vides, que claudiquen.

(*D'Els caus del cuc*, Neopàtria, 2017)

Batec

Abans de la paraula escrita, el vers.
I abans de cada vers,
resistint al profund
de les sines de la vida,
hi ha el batec del poema.
Precedint-lo. Cridant-lo.

(*D'Els caus del cuc*, Neopàtria, 2017)

Núria Pujolàs

Versos subversius

Et versaria
els versicles
fins que et versessin
oblidant que ets d'adversari
que mai seràs convers
d'aquest amor subversiu.
Et versaria
impedint-te conversar
ni diversions fora del vers
ni pretextos adversos:
Versant-te i prou!
sense esperar cap inversió
en intencions perverses
i sense creure mai
que ets el meu únic univers.

(Inèdit. Dedicat a Carles Hac Mor. 2016)

Lletra lligada

No cal ser poeta, amor,
per saber on posar la paraula.
que té un lloc
on falca la música del gemec,
atrapa tot el poema de la carn
i obre el discurs de l'aigua.
No cal ser poeta, amor,
per saber com posar la paraula.
No és abandonar
l'ordre, segur i estricte
del diccionari,
ni clavar una bandera
a una lluna inventada.
És obrir la pella
i sentir que,
si l'escrius, ets a casa.

(Inèdit. 2016)

Em fotrà MORIR
sense l'aprovat d'estimar
en la mesura d'un poema bo,
sense inflar globus aerostàtics
fins a assecar els pulmons.
Em fotrà
la solitud esquerpa
del llorer que perd el perfum
i no haver-te posat
la pistola al cap
en aquesta guerra d'amor
consensuada per tants soldats
que descabdellen la troca.

(D'A *punt* escrit amb Lali Ribera i Jordi Roig,
Voliana Edicions, 2017)

Aina Torres

Abastar la confusió absoluta
i només així regnar la vida.
Caure a terra, saliva expulsada
com una resina que degota
en el tronc del vegetal impúdic,
deliri,
la besllum dels peixos bàrbars.
El vi és destrat i bàlsam
al polígon de la nàusea,
àcid de l'heura que sagna,
salvatge.
Sota la pell,
el mot supura
la por invisible,
l'udol de mar;
pedra cantelluda
que fibla l'amor.

La ferralla d'Europa,
és la vena tutelada
de l'esperança;
fins a tallar-la.

(Inèdit)

A la terra del niu,
on ha de néixer el món
que no podrà salvar-nos,
que ens acosta a la mort,
a la violència de la mort.
La carn del desgovern,
encara és prematura,
no sap on ha de créixer
si té les mans d'adult
i ha perdut la innocència.
I l'única certesa
és creure en el trasbals
de totes les paraules,
és creure en el sotrac
de caure dins el pou
empès per un poema.

(Inèdit)

Tinta i desordre,
l'inici de tot.
Els versos percutint,
colpejant per guanyar força.
El no-control, la possessió,
la invasió de la paraula.
Escrivim, sí,
i potser per existir.

(Inèdit)

Lali Ribera

Resquitx

Enterro els peus a la sorra ancestral:
un peu m'arrela a la vida viscuda;
l'altre, gelat de mar i abril,
s'arrapa a la petxina que no he estat.
Ni delicadament ni fràgil,
són els meus peus clavats
al teu viure,
a l'esclètxa del mot avortat.

(De *Temp(teig)s*, Voliana Edicions, 2014)

Sílvia Romero i Olea

Mor la paraula, al punt que és dita
–diuen alguns.
Jo dic que just comença a viure
en aquell moment.

Emily DICKINSON: *Amherst: LXXX poemes.*
Traducció: Carme Manuel Cuenca & Paul Scott Derrick.
Editorial Denes, 2004. Paiporta (València)

Línies

S'esgota el pentagrama
entre cinc línies obstinades.
Vull clavar les paraules coixes
que encara no goso entonar.
La ineptitud del dèbil.

La por és una corxera que s'allarga
i he perdut el compàs
del propòsit d'esmena.
Caldrà insistir. Alentiré la nota
covarda i aterrida
amb oli de romaní.

Se m'esgota la melodia.
Fujo de l'ària impossible
I tanco el segon acte a boca closa.
Desaparèixer en el vers infinit.
Rebrec al clatell,
blanc sobre negre.

Morir-se deu ser com aquesta música.

(*D'A punt*, Voliana Edicions, 2017)

Crec en la veritat de la paraula
i en els mots sincers que et vaig llegir.
Crec en l'oblit de la imatge,
escull recòndit del nostre paradís.

Si clamo el verb, llençant la veu
perquè onegi entre la brisa
–aquella que ens acompanyà tothora–
no és per plorar l'angoixa
sinó per cantar el neguit.

Mes si la lletra no dansa
al compàs de la melodia
–música somiejada que ofegàrem
amb tenaços i bruts recels–
aleshores sí podràs dir-me:
«Veus? No hi ha màgia
més enllà de la mirada.»

Però jo...
crec en la veritat de la paraula
i en els mots sincers que et vaig llegir.

(*D'ABCdari poètic*, Perifèric Edicions, 2016)

Josefa Contijoch

I si la veu em tremola
en llegir-te aquests mots,
no oblidis que abans d'escriure'ls
me'ls va cantar el cor.

(D'*ABCdari poètic*, Perifèric Edicions, 2016.
Premi Francesc Badenes Dalmau de Poesia)

7.

Sentia fresses
vibracions domèstiques
cops de porta que obrien
veus que pujaven escales
i lliscaven per sobre meu
flassada que abrigava

jo era quasi un no-res
incapaç d'explicar-me
totalment indefensa

no sé quan vaig entendre
que no entenia res
del que se'm deia

sí recordo que vaig alçar bastides
per connectar amb les ombres
que retallava nines i escrostonava esquerdes
per mirar somnis que m'agradaven
per entendre'ls.

(De *Baix continu*, Edicions de 1984, 2014)

Vicenç Llorca

16.

Paraules nòmades lentes com caravanes
a cos de camisa bregar remar
sorra als ulls clucs
ramassar cabassats de deixalles
pol·len amiant cendra plaques tectòniques
trànsit transeünt imparable
paraules que moren a peu dret o revifen i viuen
paraules adolorides de sentit que s'esbatanen
paraules d'introit dolces i enamorades
paraules pedres a la casa dels morts que ja no parlen.

(De *Baix continu*, Edicions de 1984, 2014)

Pregària al Bryce canyon

A Miquel Àngel Riera, in memoriam.

Digue'm que no morim,
que només anem a cercar
aigua de lluna.
I tornem, com els indis, a poblar
les falles de la Terra,
a reconèixer en la pedra silent
l'ofici de la immensitat.
Digue'm que no morim,
que si vens amb el somni
és perquè hi ha una pau
més enllà de nosaltres
que imita les formes del Bryce:
amfiteatre on el sol i la neu
llauren una memòria més alta.
Digue'm que en aquesta soledat majestàtica
hi nia l'àguila,
alegre de posseir el buit
en el frec de les ales desplegadas,
com les mares en l'abraçada
fan del no-res

un fill que creix amb món.
Dorm la vida mineral en l'abisme,
reposa un bosc de foc petrificat
i, com un fòssil, retrobo els cants indis,
que entenc i estimo més que mai.
Digues que no morim,
que només has anat
a calmar tanta set que tenim d'astres.

(De *Cel subtil*, La Magrana, 1999)

La literatura és un animal

La vida és com un monstre
amb la forma del laberint.
I la literatura, un animal
que se'l mira i en cerca la sortida,
expectant per si en la fugida
haurà tal volta de lluitar.

Només l'atzar,
aquest ordre d'enigmes
més enllà de la ment,
sap el destí de la trobada
i el fil de la sortida.

El cor del so batega,
la pell del sentit sua,
mes la paraula resisteix

en l'animal que es mou
pels plecs del cos del monstre,
amb la secreta
velocitat
de la metàfora.

(De *L'últim nord*, Bromera, 2008)

Mireia Companys

Fer el temps

Quan a l'albada la llum obrirà
els finestrals on dorm la teva ment,
sabràs que res del que veuràs
no es deixarà a l'atzar.
Des dels xiscles de dolor del planeta,
al record, dolç encara, dels orgasmes
que fan de la nit una simfonia humana,
tothom formarà part de tu,
com tu de tot.
Mai no podràs dir jo sense nosaltres,
no podràs dibuixar en els dies
un gest aliè a tu.
El temps et fa
perquè tu fas el temps.
És el vincle pel qual la roda gira
i el cercle tanca el cicle de la vida.
Deixa't ser i sigues allò que és.
Cap altre secret no et serà tan gran
com, més enllà de posseir,
formar part de les hores
i de les seves criatures.

(De *Calendari d'instints*, Editorial 3i4, 2014)

Desfeta

Has travessat la nit,
barrejant la memòria dels cels grisos
amb una postristesesa de desastre nuclear,
amb una intempèrie de murs folrats d'abisme.
Has foradat la nit,
esmolant les paraules i els desitjos
amb la joiosa perversitat del botxí
que cus a ganivetades simètriques
els cossos que se li abandonen.
Has penetrat la nit a mossegades verbals,
buidant-te d'imprecisions i d'equívocs,
buscant amagatalls per a la por,
en el bell mig de les seves cames obertes,
en el no-res de les seves nafres obertes,
buscant amagatalls per a la por,
miralls sense reflex,
fantasmes sense crosses.
I he arribat jo,
esmicolant la líquida frontera
entre l'oblit i la renúncia,
entre el mite robat i la tristesa de la fosca,
filtrant-me entre els minuts de sorra fosa.
I t'he desfet
la proporció, l'amagatall, el poema.

Cançó de glaç

Ara que ja no ens queda
ni un bri del foc
que menàvem pels fondals de l'abisme;
ara que les busques s'han fet erugues
enfollides, i devoren els rastres
de les vies mortes, amb risc d'indigestió.

Ara que els ulls se'ns gebren
d'estalactites
i els peus ens bullen
dins sabates balderes
de fred i de silenci.

Abraça'm mentre el món s'incendia de neu,
i glatim en empassar-nos la febre.
La intempèrie roda coll avall
i el vent bufa, cansat,
dins els passadissos de l'ànima.

Ofrena: I

I el verb es feia
carn, pell adolorida
sota el silenci.

II

I la carn era
vers vacil·lant, la treva
del purgatori.

III

La pell donava
el pergamí i la tinta
per turmentar-la.

X

No sé com dir-te.
Les papil·les degoten
morts suspensives.

XV

Supuren lletres
de les nostres costures.
Teixim abismes.

XX

Que bulli el centre
i esclatin simetries.
Vull ser poema.

XXI

La carn immolo,
la pell i la paraula.

(Tots els poemes pertanyen al llibre *Un brot de febre*,
Edicions Tremendes, 2016.
I em faig ofrena)

No espereu res de mi

No.
No espereu.
Res.
De mi.

Fem vida per un riu que flueix
En temps d'una certa
certesa
incerta.

Ens sembla tot meravellós, ara
que nadem en aigua platejada, ara
que amb els oficis, potser,
arribarem a ser vells, ara
que nuguem gossos amb llonganisses.

No.
No espereu.
Res.
De mi.

Ara que els voltors ja no volen alt
en aquesta terra.
Ara que estan dispersos els perversos,
els dediquem versos d'odi
i malaltissa rancúnia, o *rancor*

perquè encara no hem superat
els colors de les vides de guerra.
Culpables de tot, tirats i arraconats.
Tot és felicitat, sembla,
i hem fet d'ella un compromís,
encara que no de veritat,
el compromís.

No.
No espereu.
Res.
De mi.

Les esclotxes d'aquesta societat insociable
fagociten les nostres vides,
ofrenant-nos el disseny més actual
en format de pastilles farcides d'LSD
per a que s'emboire el pensament
i les al·lucinacions siguen tan fortes
que en tornar a la puta realitat
tot ens sembla menys dolent.

Una falsedat disfressada de felicitat
que amaga la vertadera sintonia
d'una televisió en color
fosa a negre
per a impedir la visió real
de la realitat sense visió.

Per això, no.
No espereu.
Res.
De mi.

Visió naufraga, del mar
ple de peixos mai capturats
que boten indecisos
sense deixar de recordar
l'ham que no han tastat,
malgrat tindre
memòria
de peix.

Els mateixos hams del nostre pa
de cada dia,
que se'l mengen els taurons
d'un oceà tan menut que no cap
cap més.

No.
No espereu.
Res.
De mi.

Ens bevem la calma
i ens fumem els whiskis
i l'esperança.
Però sempre queden al davant
aquells que diuen que es preocupen.
Aquell valent que va lent
avant les manifestacions,
ben vist i amb corbata
en les reunions de peluts amb xandall.

Perquè tot el món és ara París,
Brussel·les... i Benilloba.

Però qui és Pep? I Ahmed?
Qui és la dona del cantó de ma casa
a qui li han buidat l'estómac,
–i el cor–
els mateixos que li ompliren l'ànima
de gana per viure?

Només ens queda viure.
I si algú asfalta ens els nostres cors
no dubtar i aparcar damunt.

Però no,
no espereu
res
de mi.

(De *Teatre d'impostures*, El Petit Editor, 2017)